Ч. 107 Субота 14 (26) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Газети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Справи краєві.

(Поученє сільскої людности о переступствах против полевого закона).

Виділ краєвий, в наслідок порученя ухваленого Соймом на послідній сесиї, вислав до всіх виділів повітових обіжник, котрим візвав, щоби они поучили всіх начальників громад, а з ними і населенє краю, що многі справи з §. 3 закона з дня 19 липня 1876 ч. 29 Дн. з. кр. представляючі ся яко переступства полеві, бувають невластиво обжаловувані в судах, яко провізоріяльні справи, коли між тим ті справи після згаданого закона належать під осуд громадского начальства.

Виділ краєвий підніс в своїм обіжнику, що дуже часто лучає ся, що сільска людність, чи за-для браку поученя, чи за-для браку довіря до свого громадского начальства, з кождою справою, що лиш трохи подібна до нарушеня посіданя, як ось: заоранє межі, приоранє грунту, викиненє граничного знаку, збуренє огорожі, а дуже часто навіть обтинанє галузя, отрясенє яблок — йдуть до нотаря, або адвоката, щоби внести провізорияльну жалобу, коли між тим краєвий закон з дня 19 липня 1876 ч. 29 о охороні полевої власности, випадки того рода і много инших в §. 3 під буквою а) до р) наведених, признає яко полеві переступства і їх віддає в порученім обсягу діланя начальствам громадским.

Коли виточенє того рода справ перед судовий трибунал звичайно потягає за собою значні кошти, а в додатку кінчить ся відкиненєм жалоби за-для некомпетенциї суду, через що людність наражуєсь на великі страти, то заходить конечна потреба поучити еї о приписах повисшого закона о охороні полевої власности, а особливо о тих справах, котрих полагодженє належить до обсягу діланя громадского начальства.

Виділ краєвий думає, що побіч пригаданя громадским начальствам відповідним обіжником о всіх в §. 3 згаданого закона наведених справах, що надають ся до доходженя і рішеня громадскими начальствами, найхосненнійше було би живе слово.

Длятого Виділ краєвий поручив виділам повітовим, щоби при кождій нагоді, стикаючись з сільскою людностию, поучали і пригадували їй, що в случаях переступства против закона полевого не повинна глядати судової дороги, але жадати рішеня в місцевім начальстві громадскім.

Рівночасно краєвий Виділ відніс ся до президиї Намістництва з просьбою, щоби по думці бажаня сойму також з своєї сторони видало старостам поручене впливати і поучувати сільский люд в повисшім напрямі.

Упадок кабінету Казимир-Періера.

Замітним випадком політичним з послідних днів став ся упадок француского міністерства стоячого під проводом Казимир-Періера, причиною котрого було голосованє над відповідию правительства над інтерпеляциєю, для чого правительство не дозваляє робітникам зелізниць державних творити синдикатів? Хід дебати в сій справі був такий:

Социялістичний посол Журд заінтерпелював правительство, для чого оно не позваляє робітникам, занятим при зелізницях державних творити синдикатів? Міністер робіт публичних Жунар відповів на то, що робітникам зелізниць державних не можна позволити на творенє синдикатів, позаяк ті робітники суть слугами держави. — Пос. Рамель поставив тогди порядок дневний, взиваючий міністра робіт публичних, щоби держав ся точно закона о творению синдикатів, специяльно що-до робітників зелізниць державних. Президент міністрів Казимир Періє зробив тогди з того квестию кабінетову і поставив внесенє, щоби палата перейшла над повисшим внесенєм до порядку дневного. Прийшло до голосованя над внесенєм правительства і палата відкинула се внесенє 268 голосами против 225. На більшість против сего внесеня зложили ся социялісти, радикали і часть правиці. В виду того міністри вийшли зараз з салі, а социялісти закричали тогди з тріюмфом: „Най жиє социялістична республика! Най жиє комуна!“ По сім ухвалила палата послів повисше внесенє Рамеля 251 голосами против 228.

Так отже скрайні елементи француского парляменту побідили умірковану систему, котру репрезентував кабінет Казимир-Періера. Міністри зібрали ся зараз на нараду і ухвалили подати ся до дімісиї.

Сей упадок француского кабінету єсть замітний тим, що єго спонукала аґітация социялістична. Майже вся праса француска доказує, що Казимир-Періє сам довів до того

---

32)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

IX.

Одного разу несподівано (то так часом буває) прийшла мамі Бальскій дивна думка до голови. Ото здало ся їй, що Зося закохана в Гусаковскім. Тому, що то було в ночи, майже перед самим спанем, мама Бальска прогнала ту думку хрестом сьвятим, так як проганяє ся відвидини злого духа, і звернула увагу на що инше. Мало се дуже добрий успіх, але не на довго.

Ся думка вернула в білий день, коли тверезий розум має найбільшу силу. Якийсь час аж сама не своя була мама Бальска, але, зваживши се і те, рішила згадати о тім свому мужеви, що він скаже на то.

Тато Бальский узнав сей здогад зовсім природним, лише сказав:

— Гм! треба би вивідати ся, чи він справді має три тисячі пенсиї!

Мама Бальска обстала за Гусаковским з міною, майже напів ображеною.

— Чей же би не брехав.

— Моя дорога — відповів обережний чоловічок — люди богато говорять про себе, а лише дурні вірять всему.

І вивідав ся тато Бальский в спосіб зручний а дискретний, що Гусаковский має справді три тисячі пенсиї. А вивідавши ся се, почав казати зовсім природно, що Зося „зробила би незлу партию“.

Мама Бальска зачинала потім свою думку не вважати так дуже дивною, як спершу.

— Справді, що-ж би в тім було знов незвичайного?—думала собі.—Чоловік ще молодий.

Ба! ся думка вже усьміхала ся до неї.

— А чесний до того, статочний!

Єї материньске серце почало відчувати все посьвяченє тих рук, в котрі з таким безмежним довірєм зложила би будуччину, житє дорогої дитини.

Вправді Гусаковский не показував нічого, що сьвідчило би, що й він у ній закоханий.... Але може він не має відваги, може сумніває ся, може.... може.... Гм! варто би єму якось додати охоти. Она сама того не зробить, бо за надто добре і щиро жиють з собою; на політиці він не пізнав би ся, а отверто таку делікатну справу розбирати годі. Нехай то зробить тато Бальский....

Згадала о тім мужеви.

Тато Бальский взяв ся до роботи як якийсь тесля, хоч жінка сто разів казала єму:

— Осторожно, делікатно, так, щоби нічого не здогадав ся, а таки дещо собі подумав....

Попросив Гусаковского на пиво до реставрациї. Нарікав на своє дерево і на своїх льокаторів, а потім зачав про Гусаковского:

— Ге-ге! чому ви вже раз не жените ся?

Гусаковский здвигнув плечима:

— Т-та! вже мені час минув.

Тато Бальский засьміяв ся рубашно.

— Говорила небіженька до самої смерти! Ото причину видумали!... Панночко! а дайте нам ще два пива.

Тато Бальский був недавно на вінчаню одного обивателя, котрий має пятьдесять вісім літ.... Взяв собі жінку молоденьку, як цьвіт, панночку....

Гусаковский висказав свій сумнів, чи в таких обставинах подруже може бути щасливе.

— Чуєте! незадовго будуть мати сина!— крикнув тато Бальский — єй Богу, будуть мати!

Дивував ся тому Гусаковский і здивованє запивав пивом. А тато Бальский ще не мало подібних історий наоповідав ся єму, наговорив єму богато лестних слів і чим дальше, тим простійше відзивав ся:

— Женіть ся, женіть ся, часу не гайнуйте.... Панночко! ще два пива.

Сиділи собі досить довго в шинку та пили помалу пиво. Потім тато Бальский заплатив за все, вгнівав ся на Гусаковского, що сягнув по портмонетку і на розході ще раз порадив єму щиро, по батьківски:

— Женіть ся, кажу вам, дармоїде!

Гусаковский вертав з тої гостини до дому і хотів тим незвичайним запросинам надати якесь особливше значінє. Але не дав ся завести на манівці. Не дурний був. Замітив лиш,

упадку та що его спонукало до того не лиш само внесенє пос. Журда; він кажуть, видів, що не буде міг довше удержатись і длятого викликав кризу, до котрої міг би був недопустити. Що міністерство виступило рішучо против внесения Журда, до того спонукала его очевидно дуже сильна аґітация социялістична, яка проявила ся була в послідних часах. Лише що недавно відбув ся конґрес одної части робітників, на котрім завізвано всіх робітників, щоби они не піддавали ся постановам синдикатів з дня 21 марта 1884 р., а крім того домагано ся знесения особистого майна та поставлено за обовязок підготовляти загальний страйк. В виду того, міністерство було спонуканим зробити різницю межи робітниками приватних зелізниць, а робітниками зелізниць державних і длятого оперло ся внесеню Журда. Але з другої сторони доказує социялістична праса, що причиною уступленя кабінету Казимир-Перієра стала ся справа церковна, а з того виходило би, що більшість палати послів, котра довела кабінет до упадку, шукала помочи у скрайних елементів, у социялістів і радикалів. На всякий случай социялісти рішили і тим поясняє ся, длячого они тепер так триюмфують! Ґазета Petite République називає упадок кабінету Казимир-Перієра побідою социялістів і доказує, що як-раз в тім лежить велика вага сеї кризи, котра так несподівано настала і котра безперечно утруднить дуже зложенє нового кабінету.

Події в Сербії.

Мимо того, що з Білграду доносять, мов би то в Сербії панував повен спокій, та що наставші там послідні зміни не викличуть ніякого більшого заколоту — за границею якось тому не конче довіряють. Росия, що правда, держить ся з далека, бодай офіцияльно, від Сербії, а з сеї сторони нема на разї чого побоювати ся, а всеж-таки лондоньскі круги правительственні глядять з занепокоєнєм на то, що діє ся нині в Сербії і суть того погляду, що справа сербска готова ще дати причину до якогось нового заколоту европейского. Однакож на тепер справа не представляє ся ще так зле і треба зачекати, що дальше буде. Нині здаєсь лиш, що треба мати на оці головно два факти: перше, що Караджорджевичі задумали дійстно піднести зовсім рішучо свої претенсиї до сербскої корони, а друге, що правительство сербске мабуть невдоволить ся лиш простим реактивованєм конституциї з 1869 р.

Що-до першого, то парискій Figaro оголосив письмо кн. Арсенія Караджорджевича, в котрім він заявляє, що постановив рішучо доходити своїх прав до сербскої корони. В виду того треба пригадати, що конституция сербска з 1869 року в справі наслідства сербского престола постановляє так: Наколиб вимер рід Миляна в мужеский лінії, то корона переходить тогди на мужеских потомків доньок кн. Милоша, а коли-б і та лінія вигасла, то нарід вибирає тогди князем того Серба, до котрого має найбільше довіре. Однакож князем Сербії не може бути ніхто з родини Караджорджевичів, на котрій по вік-віків спочиває прокляте народу.

Ся постанова конституциї забезпечувала би досить добре теперішного короля від аґітаций Караджорджевичів, але она мусїла би ще й бути така, котра давала би народови повну поруку свобідного і спокійного розвою народного. Такою она однакож не єсть. Кождий, що знає відносини сербскі, мусить признати, що найздібнійшим нині політиком в Сербії єсть проводир напредняків, Ґарашанін, котрого якраз іменовано послом в Парижи. Отже Ґарашанін пише в орґані напредняків „Видело" так: Стало ся, що предвиджував кождий розважний. Жаль, що Сербія виставлена заєдно на перевороти і не може прийти до нормальної діяльности. З одного анормального стану попадає у другий. Конституция з 1869 р. єсть анормальностию своїм повстанєм і своїм змістом. Конституция з 1888 р. стала ся анормальностию через то, як з нею обходили ся радикали. Принцип більшости розширено нерозумно аж до неодвічальности супротив інтересів краю. Весь порядок в службі державній щез. Замість продуктивної діяльности настала аґітация, голосованє настало замість розваги. Більшість убила правду, а парляментаризм убив конституцию. Коли слово короля не запоручить нам, що відновленє конституциї з 1869 р. буде лиш провізоричним средством з потреби, то будемо мусїли вірити, що найновійша зміна заверне житє народу о цїлу чверть столїтя взад. Але в довірю до запевнень короля і до честноти его дорадників маємо надію, що публичний розвій піде знову нормальним ходом наперед. Сербії вже досить пустих фраз і доктрин. Коли правительству удасть ся дійстно поправити положенє краю, то єму тогди все простить ся.

Із сего виходить досить ясно, що король дав якісь запевнення, отже що не остане ся в Сербії дальше при конституциї з 1869 р. і що мабуть правительство готове поробити в ній якісь зміни, і то, о скілько здає ся, в дусї Ґарашаніна і партиї поступової. Можна для того припускати, що настануть ще якісь дальші і то основні зміни в державнім устрою Сербії, а від того, чи ті евентуальні зміни дадуть ся легко і спокійно перевести чи ні, буде також зависїти, чи як сама Сербія так і заграниця буде забезпечена від якогось більшого заколоту.

Перегляд політичний.

Найдост. Архікн. Кароль Людвик виїде дня 3 червня в супроводі ґр. Пеяцевича в заступстві Є. Вел. Цїсаря на відкритє вистави у Львові.

Справа цивільних супружеств прибрала для Угорщини велику вагу. Нині має бути президент угорского кабінету на авдієнциї у Є. Вел. Цїсаря і, як кажуть, подасть ся до дімісиї. Після вістий з Будапешту перемогли впливи маґнатів і духовеньства угорского в сій справі і можна вже сказати, що проєкт правительства о цивільних супружествах не стане ся законом. Що настане по уступленю Векерлього, трудно ще нині сказати.

Новинки.

Львів дня 25 мая.

— **Обвіщенє.** На основі § 7. приписів орґанізацийних для властий полїцийних заряджує ся, що слїдує: Куренє тютюну на площи вистави країової дозволене тілько на чотирох головних улицях, в окрузї парку Кілїньского, в гостинницях і кавярнях. Недокурки відкидати вільно тілько до пушок розміщених в тій цїли на площи, в гостинницях і кавярнях до попельниць. В окрузї павільонів і близько вистави етнографічної, близько стаен і боіска тютюну курити

як людский дух все хоче бачити в таких красках і в такій формі, яка відповідає затаєним бажаням чоловіка.

Нехай би собі листє рушало ся від вітру — розважав він, щораз більше вдаючись у фільозофованє і щораз глубше критичною думкою загоняи правди відвертаючи — і нехай би двох людий переходило попід то листє; то коли один з них хоче, щоби щось було *так*, єму певно буде здавати ся, що листє шепоче: так, так, так, так.... а коли другий хоче, щоби чогось не було, то почує виразно, як те саме листє буде шелестіти: ні, ні, ні, ні....

Дякувати Богу, він перебув порядну школу досьвіду і от-чому вміє оцїнити зовсім случайний добрий гумор тата Бальского. Єму на нинїшний день певно мусїло забракнути товаришів до склянки, то він запросив Гусаковского, а коли вже, добряга, троха підхмелив ся, не мав про що балакати, та й почав про женитьбу Гусаковского.

Тимчасом маму Бальску звели з доброї дороги.

До Варшави приїхала пані Фльора. Мати висповідала ся перед нею в тайнї зі своїх думок.

Пані Фльора здвигнула плечима.

— То не може бути — відповіла коротко. Чому то не може бути? чому?

— Зося? ґм! може. Гусаковский гідний любови....

Пані Фльора зітхнула потихеньку в хусточку.

— Але він.... ні! о ні! зовсім певно!

Мама Бальска починала знов бачити свою думку в дивнім сьвітлї.

Небавом по тім приїхала до Варшави пані Казя.

І она здвигнула плечима.

— Що! в Гусаковскім? або в нїм можна закохати ся?

І потім заявила рішучо:

— Впрочім она єму не прийшла на думку ані на хвилину.

Вкінци похитала з якоюсь не дуже сумною резиґнацийною головою і додала:

— Вже він остане ся старим кавалєром до кінця.

Мама Бальска почала вкінци сама собі дивувати ся, що її такий здогад міг прийти до голови.

— Гм! привиділо ся менї — поясняла собі се дивне з'явище.

І більше не думала про се.

Пані Казимира приїхала була до Варшави з важним пляном. Взяла собі до серця будучину Зосї. Видасть ся замуж.... побачите.... нехай лиш її дадуть свободу ділання і поміч. Именно помочи потрібно в тій хвили. Постановила забрати Зосю до якихсь першорядних купелів, розуміє ся, за границею, а то до Мариєнбаду, бо їй доктори казали конечно там поїхати. Треба батька „обробити", щоби отворив трохи кишеню....

Гусаковский був дуже рад з того проєкту. Здалека вже чув полекшу. Вправдї єго житє починало помалу укладати ся до правила в нових обставинах — з як найменчою участию Зосї; а всеж таки, коли она буде далеко, то лекше буде єму „відвикнути", над чим він так тяжко працював.

Сам причинив ся троха до „оброблення" тата Бальского.

Зося приняла нерадо сей проєкт:

— По що я там поїду? — казала она.

Вдала ся до Гусаковского, щоби вибив сестрі сей проєкт з голови. Нехай собі сама їде, она волить остати ся в Варшаві.

Але Гусаковский думав инакше. У тій подорожи бачив він так богато доброго....

— Отже й ви хочете, щоби я поїхала?

— То буде добре....

І поїхала.

Була в Мариєнбадї шість тижнїв. Пані Казимира посилала письма до матери і до Гусаковского, повні одушевленя і золотих надій. Зося всіх очарувала. І Поляки і чужоземцї стараюсь ся о честь, бути її представленими. Живуть ту у „сметанцї товариства" і пізнали близше пана барона Сївницкого, чоловіка дуже богатого і знаменитого „сальоновця". Буває у них що дня і чує ся щасливим, коли они уживають часом єго повоза.... Він вдовець, але ще молодий чоловік, не має більше, як пятьдесять літ....

Пан барон зложить певно візиту Бальским, скоро лиш верне.... Треба конче викинути канапку з сальонику, конче і то зараз, і купити на виставі красних штук хоч два образи; не такі они дорогі....

Однак не писала пані Казимира, що Зося ходила сумна по гарнім Мариєнбадї і що того смутку не могло нїчо звіяти, анї ті виразні почести, які складано єї красї, анї розривки, в винаходженю котрих пан барон був справдї ґенїяльним.

Лучало ся, що розбавлена пані Казимира замічала сей смуток сестри.

— Менї здає ся, Зосю, що ти тужиш за Варшавою?

Зося казала, що нї.

— Ей, тужиш?

— Кажу тобі, що нї.

— Тим лучше.

За чим мала би тужити? Ту здалека від того всего, що складало ся на єї дотеперішнє житє, почала пізнавати себе саму. Гамірне окру-

не вільно. Псів на площу вистави вводити не вільно. Переступаючі ті закази підпадуть карі після Цїс. Пат. з 20 Цьвітня 1854, Д. з. д. Ч. 96. У Львові, дня 20. Мая 1894. Ц. к. Радник Двору і директор полиції. — *Кшачковский.*

— **Презенту** на Куропатники в епархиї львівскій одержав о. Ом. Король.

— **Нову церков** мають будувати парохіяни села Ступниці і Котованя. Предприимції, що хотіли би приняти ся сеї будови, зволять зголосити ся до уряду парохіяльного в Ступници н. Самбір.

— **В Городенції,** як нам звідтам пишуть, відбули ся деканальні збори „взаїмної помочи дяків епархиї станіславівскої“. Зібраних 31 зр. вкладок відіслано до центрального виділу. Др. послови Окуневскому рішили збори подякувати за его оборону дяківскої справи в Соймі. Також ухвалено, що рік дяківский зачинає ся не від недїлї Томиної, як до тепер бувало, але від 1-шого (руского) жовтня. Що-до служби, то если півець не хоче позістати у сьвященика, має наперед три місяці перед 1-шим жовтня за службу подякувати, а знов з другої сторони, если парох хоче півця змінити, має то само учинити. Если речинець уплине по 1-шім линия, а обосторонного заявленя не було, то в такім случаю півець зістає на слїдуючий рік. Збори уповажнили агента віднести ся в сїй справі до центрального виділу, щоби той вставив ся до епископского Ординарияту з прошенем затвердити то внесене і подати его до відомости диецезияльного духовеньства, так щоби ті постанови обовязували з 1895 р. від 1 жовтня. Агентура деканальна має заосмотрити по можности півця, остаючого без місця, — повідомити настоятеля деканату перед речинцем року дяківского, якими силами розпоряджає. Що до дячків, котрі що йно практикують, то ті, если хотять дістати місце підходячих мають зголосити ся кождого року на загальних зборах до іспиту, если-ж однак хочуть заняти місце дяка, то мають удаватись до Станіславова і там іспит зложити. Ставший піддячим має вписати ся в члени товариства. Принято внесене о. Макогоньского, пароха Поточиск, щоби засягнути інформациї у компетентних властий, як належить собі поступити, коли зайде конфлїкт межи приймаючим дяка парохом а парохиянами, котрі відмовляють ново принятому від пароха дякови платнї або тую-ж уменшають.

— **Братчик і сестричка.** Коли він прийшов на сьвіт, она вже мала два роки і тїшила ся незвичайно своїм малим братчиком. Коли він мав три роки, она вже мала пять лїт і говорила братчикови поважно: „Ти, чуєш, ти мусиш бути гречним і брати собі приклад з мене, бо я старша.“ А коли він мав уже шість лїт, сестричка була горда на своїх вісїм лїт. Ходила вже до школи, вміла читати і писати. Він мав десять лїт, а она тїшила ся, що вже мав дванайцять і буде незадовго пазивати ся „панною“, коли братчик ще довгі часы буде „хлопцем“. В шіснайцятім році житя дивила ся она з гори на 14-лїтного брата, бо коли панна має 16 лїт, то вже може мати деякі претенсиї до сьвіта. Коли він мав 16 лїт, она вже мала 18; по 18-ім році житя пішов він на унїверситет, а она вже мала 21-ий рік і не дуже радо говорила, кілько їй лїт. В 24-ім році житя він вернув до дому і обняв щиро сестричку, котра тимчасом стала о два роки молодша. В 30-ім році він оженив ся; она мала тогди тілько 24 роки і також пішла під вінець. Коли братчик мав 36 лїт, сестричка числила собі лише 25 і оповідала всюди: „Мій брат любив мене дуже, ах! Як він мене любив: носив мене на руках і гойдав на своїх колїках. Правда, що він тогди був уже спорим, дорослим хлопцем“...

Штука, наука і лїтература.

Упорядковане листів Шевченка. Листи Шевченка — се найважнїйший житєписний материял біографічний, і доки они не видані, біографія Кобзаря — річ не можлива. Ми маємо звістку, що за упорядковане сего материялу взяв ся наш Вп. письменник Ол. Я. Кониський. Усїх листів доси зібрано трохи не дві сотнї. Листи до р. 1855 уже упорядковані, переписані і до них зроблені коротенькі коментарі. Між зібраними листами Шевченка чимало є таких, що ще не були оголошені; а між тими, що були вже надруковані, доволї таких, що були надруковані з значними пропусками. Книга листів обіймати має 15—20 аркушів і стане окремим томом творів Шевченка. Упорядковане, сподівають ся, ще сего року буде доведене до кінця і рукопис буде переданий Вп. Кониським Наук. Товариству ім. Шевченка для виданя. Після сего лишить ся ще кілька оповідань Шевченка доси не переложених на мову українсько-руську. Відомо, що з творів Шевченка, писаних мовою московською, до сего часу надруковано в перекладї Вп. Кониського: Княгиня, Варнак і Художник, та є ще недрукований переклад „Музиканта“, зроблений М. І. Мих. Треба неминуче пильнувати, щоб переклад Шевченкових оповідань не був що до мови ріжнобарвною мозаїкою; длятого треба, щоб усї ті оповіданя були припаймнї зредаговані одною рукою. Таким чином усїх творів Шевченка буде не менш пяти томів. —

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 24 мая. Президент Карно приймав вчера Діпія і Пейтраля. Пейтраль не підняв ся утвореня нового кабінету.

Лондон 24 мая. Ґледстон піддав ся операциї правого ока; більмо здоймлено щасливо.

Клявзенбурґ 24 мая. В процесї о меморандум угорских Румунів заявив президент трибуналу судейского, що розправа против обжалованого Альбінього мусить бути відрочена, позаяк він тяжко занедужав.

Відозва

Мимо того, що всї нарікають на злі часи; мимо того, що нужда в нашім краю розгостилась на добре а головний осїдок вибрала собі чи може не в нашій громадї; мимо того, що два лїта тому град вибив у нас всї засіви а ріка Бистриця, окружаюча село, виганяє нас з наших хат; мимо того, що єсли переднїйші лїта були для нас критичні, то рік сей тим більше для нас болючий, що ми вже ослабли і стеряли свої материяльні і моральні сили в борбі о хліб насущний — худоба гине, за пашу і зерно на засів довг висить, а люди забувають, який смак в хлїбі насущнім, — мимо тої нашої нищети ми приневолені ставити нову церков, бо стара, хто знає, чи не сьвідок ще нападів татарских на Русь (місце, де она стоїть, обведене довкола подвійним валом, безперечний знак, що то була в старинности твердиня і защита для християньского народу) грозить заваленем. І она, сьвідок тих страшних кривд на сьвятій Руси нанесених полками бисурманів, клонить свою перестарілу голову к' земли, щоби зробити місце новій духовій кріпости.

До будови храму Божого ми беремо ся з охотою і жертвуємо хоч і як уже винищені наші сили, а віднимаючи собі і своїм дїтям від уст хлїб, жертвуємо его на будову нашої сьвятинї. Но ми не в силї перемогти все і цїлий тягар понести на своїх плечех — а мимо того, що в послїдних часах відозви к' складкам по сьв. Руси були може більше ніж щоденні, ми все таки, сьвідомі жертволюбія синів сьв. Руси на храми Божі, а приневолені нашою крайною бідою і твердою конечностию, витягаємо до Вас, Братя Родимці, свої скостенїлі руки і просимо о ласкаву поміч і милостиню на будову храму Божого.

Ми переважно бідні бориславскі зарібники, для куска насущного хлїба для себе і дїтий ризикуємо своїм житєм, а може кому здавалось би, що в Бориславі маємо добру плату? За нужденних 47 кр. ми, оставивши дїти і родину на провидїнє Боже, а душу поручивши нашу опіцї Єго сьвятій, пускаємо ся як крети під землю на цїлу добу, щоби вигребсти з внутра землї нужденного хробачка і принести до дому на поживу дїтий. Хоч би й добре платили, то заробок малий і не все приймають до роботи, а кілько там таких, котрі своїми руками викопають собі підземний гріб!

І Ви, хоть може не менше в нуждї, як і ми, просителї, жертвуйте не „от ізбитка, а от лишенія свого“, а ми в новім храмі молячись за ктиторів і благодїтелів церкви, вимолим, дасть Бог, лучших часів для себе і милостивих Братей наших! Бідний бідного скорше запоможе, а жертва его принята буде „як вдовиції дві лепті“.

Особливо сьміємо просити впр. оо. Деканів, щоби зволили при надходячім часї, коли соборчики деканальні звичайно відбувають ся, промовити за нами тепле слово і занятись милостивими складками на будову нашої церкви.

Всякі датки просимо присилати на руки гр.-кат. Уряду парохіяльного в Ступници н. Самбір або Кранцберґ.

Від гр.-кат. Комітету парохіяльного. В Ступници в маю 1894. *Антоний Чайковский* парох і предсїдатель комітету. *Яков Волошаньский, Іван Хомяк, Іван Куйловский* члени комітету.

— У Львові виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фольклору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

жене не могло добути ся до еї серця, де було тихо, мов на пустини, і де одного дня замітила вкінци тайну, що вже від так давного часу правила скрито всіми думками еї.... Оглядаючись на перебутий послїдний рік, від коли стала женщиною, бачила его тепер в сьвітлї так яснім, так виразнім, як би его хто нагло обляв потоками сьвітла.

Не мала до чого спішити ся. Особливо по однім дни, котрий на довго остане ся в еї памяти; тоді она дізнала ся з уст сестри про тайну Гусаковского.... О, то мусить бути правда! Казя все ще така гарна, така принадна, так уміє подобати ся!... І длячого мала би казати неправду? чей не здогадує ся, кілько Зоси на тім може залежати.... Почала собі Зося пригадувати ріжні факти і ріжні слова.... Та постанова Гусаковского що-до старокавалєрства чей мусїла мати якусь причину. Або та перша полька на балю, по котрій зараз утїк, непопращавши ся навіть.... Так, так, то певно правда....

Пані Казимира бояла ся спершу троха еї впертости і була приготовлена, що нераз прийде ся їй перемагати еї молоду нерозвагу; тимчасом Зося була послушна, не перечила нїколи і робила все, чого від неї жадали....

Так отже Мариенбад зробив се, чого пані Казимира по нім сподївала ся. Набавила ся так, як нїколи в житю, стратила двайцять фунтів зовсїм непотрібної ваги і пан барон Сївницкий, пращаючись, просив о дозвіл зложити візиту родичам Зосї.

Мама Бальска, котрій оповідали тілько річий, лестних для еї материньскої гордости, чула ся щасливою з долї, яку їй Провидїнє назначило. Лише мимоходом замітила:

— Менї здає ся, що Зося троха змарнїла.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.